

Introit: *V chrámu Ježíš našel prodavače dobytka, ovcí a holubů i penězoměnce, jak sedí za stoly. Udělal si z provazů bič a všechny z chrámu vyhnal, i s ovcemi a dobytkem, směnárníkům rozházel mince, stoly z převracel a prodavačům holubů poručil: „Pryč s tím odtud! Nedělejte z domu mého Otce tržiště!“ Jeho učedníci si vzpomněli, že je psáno: „Horlivost pro tvůj dům mne stráví.“ (Jan 2, 14-17)*

Píseň 549 modlitba

Čtení: 2. Pa 34, 1-13

Píseň 608

Text kázání: 2. Pa 34, 14 –33

Bratři a sestry,

když Pán Ježíš přišel do jeruzalémského chrámu, našel tam místo modlitebníků prodavače, směnárníky a další, co z chrámu udělali tržiště. Vyhnal je bičem, neboť **horlivost pro Boží dům jej strávila**. Podobná situace v chrámu už ale byla v 7. století před Kristem, kdy se ujal vlády král **Jošijáš**. Tehdy ten chrám byl zaházen stříbrem, modlami jiných božstev, které tam nechal postavit jeho děda král **Menaše** a pak i jeho otec **Amon**. Za jejich vlády došlo k hlubokému duchovnímu úpadku, odvrácení od živého Boha.

Před několika roky jsem navštívil Azylový dům Emauzy v Mostě. Emauzy, to je docela známý pojem. Založil je Abé Pierre. Když nás zařízením provázal jeho ředitel, zavedl nás také do podzemního patra. Tam nám otevřel větší místnost, která byla zaházená různým nábytkem a jiným věcmi. O té místnosti řekl, že to byla kdysi modlitebna. To tehdy, když ty Emauzy ještě vedli křesťané. Bylo mi z toho smutno. Chrám, který měl sloužit k bohoslužbě, se stal pouze skladištěm.

Nyní, bratři a sestry, žijeme v novozákonní době a Písmo praví, že **Bůh, který učinil svět a všechno, co je v něm, ten je pánem nebe i země, a nebydlí v chrámech, které lidé vystavěli**, (Sk 17,24) nýbrž přebývá v Ježíši Kristu skrze Ducha svatého v lidském srdci. Pokud mu tedy ovšem člověk své srdce otevře a pozve Ježíše. A apoštol Pavel nám k tomu v listu Korintským 3,14 říká: **Nevíte, že jste Boží chrám a že Duch Boží ve vás přebývá?** Vede mne to proto k otázce: Máš Ježíše Krista ve svém srdci? Je tvé srdce domem modlitby? Anebo je skladištěm nepotřebných věcí? A nacházíš Pána ve svém srdci, modlíš se? A umíš se ve svém srdci ztížit? Pokud ne, pak je to známka toho, že tam je něco, co do chrámu tvého srdce nepatří.

V tom jeruzalémském chrámu tehdy byly také modly, které tam nepatřily. Král Jošijáš nastoupil na trůn v roce 640 př.n.l., když mu bylo pouhých **osm let**. Jeho otec Amon byl totiž po dvou letech svého kralování zavražděn spiklenci. A my dle biblického svědectví můžeme konstatovat, že Amonův život tak brzy a radikálně skončil proto, že jak píše Písmo, **dopouštěl se toho, co je zlé v Hospodinových očích**. A jeho syn Jošijáš nad těmito událostmi, kdy ztratil otce, musel jistě hodně přemýšlet. A jako dítě si zřejmě prošel smutkem nad ztrátou rodiče, ale na druhou stranu zřejmě prošel také takovou nedělní školou, obklopen starší židovskou radou, učice se přinejmenším o činech víry svých královských předchůdců. **O králi Davidovi, o svém pradědovi Chizkijášovi**, ale také o těch, kteří se odvrátili od víry v jediného Boha. Osm let si dával dohromady tyto skutečnosti, zvěděl, jaká svévole rozdělila Izrael na dvě království, byl si vědom, že **Severní Izrael byl již v té době téměř 100 let rozprášen asyrskými vojsky, kvůli tomu, že se dopouštěli toho, co je zlé v Hospodinových očích**. A teď viděl, že tyto ohavnosti, které vedou jen a jen k pádu, se dějí i v jeho království. Že stále více dochází k morálnímu a duchovnímu úpadku v celém Judsku. V 16ti letech se proto **Jošijáš začíná dotazovat na Hospodinovo slovo**, začíná se k němu modlit, nachází k Němu blízký a vřelý vztah, hledá Boží vůli nejen pro sebe, ale také pro celý Boží lid. Když se člověk nejen modlí k Bohu, ale také mu naslouchá, hledá upřímně Boží vůli, začne mít ve svém životě jasno. I v Jošijášově životě tímto začalo svítat. Najednou viděl, že když umřel jeho praděda požehnaný král Chizkijáš, země se dostala do hlubokého úpadku, když vládl jeho děda **Menaše**. Písmo nám praví, že **Menaše znovu vybudoval posvátná návrší, které jeho otec Chizkijáš zbořil, nastavěl oltáře baalům, své syny zasvětil ohněm cizím božstvům, věštil, čaroval, ustanovil vyvolávače duchů**, do jeruzalémského chrámu nastavěl cizí božstva, **a těmto pohanským bohům se klaněl**. Hospodin tehdy skrze proroky k němu a k lidu mluvil, aby se od těchto hanebností odvrátil, nikdo tomu však nevěnoval pozornost. Proto tehdy přišel trest. **Menaše byl odveden v bronzových řetězech do Babylona, a tam byl uvězněn**.

Jošijáš si určitě také dobře vzpomínal na vypravování svého dědy Menašeho. Ano, zcela určitě ho zažil, když Menaše totiž umřel, bylo Jošijáši 6 roků. Děda mu mohl skutečně vyprávět, co v Babylone prožil. **Protože on se z Babylona vrátil, a opět kraloval**. Mladému chlapci však mohl tehdy dosvědčit jinou zkušenost. Že **jenom Hospodin je Bůh**. V nouzi totiž Menaše v Babylone **prosil Hospodina o shovívavost, a hluboce se před ním pokořil. Hospodin jeho prosby vyslyšel a navrátil ho zpět**.

Snad každý člověk někdy ulítne, cítí se pak spoutaný, jakoby seděl v jámě, ze které se nikdy nedostane, a přece je to možné. Menáše to zažil. Bůh ho dostal z neřešitelné situace. Kolik takových zoufalých a neřešitelných situací ale prožívá každý člověk? Kolikrát my sami se ocitáme vlastní vinou v Babyloně? V bludišti, ze kterého není možné se vymotat? Kolikrát si sami pokazíme spousty věcí v životě? Je možná náprava? Je možné východisko? Ano, je možné. Když se člověk hluboce pokoří před Bohem, On jej učiní svobodným, On má moc pomoci tam, kde už sami nejsme schopni. **Co je nemožné u lidí, u Boha možné jest.** Je však třeba k Bohu volat, hledat jej, ztížit se před ním. Opravdu si s Bohem popovídat. Spočinout v Něm. Složit u jeho nohou všechno. Být před ním upřímný. A také vzít Boží slovo konečně vážně! Vyházet z chrámu svého života vše, co nám brání být Bohu blízko.

Podobně to učinil i **Menáše**. Nejprve ve svém srdci, pak i v jeruzalémském chrámu. Když se vrátil z Babylona, tak všechny oltáře cizích bohů rozbil a všechny **sochy vyházel z města ven**. A nařídil tehdy lidu, aby chodili jen za Hospodinem. Já bych však chtěl v této chvíli upozornit na jednu jeho nedůslednost v Menášeho úklidu, očištění, nebo chcete-li v reformě, a všiml si jí právě i jeho vnuk Jošijáš. Kladu si otázku proč **Menáše syn Amon, znovu odklonil Boží lid k pohanské modloslužbě**. Jedním z důvodů je snad to, že ho jeho otec **zasvětil cizím bohům, když jej nechal projít okulním ohněm**. Ano, takový dopad může mít na budoucí pokolení to, čemu jej zasvětíme. Čemu, anebo komu zasvěcujeme my naše děti? Co jsme do nich vložili anebo vkládáme? Co z nich chceme mít? Záleží nám na světském postavení, anebo především na tom, aby patřili Kristu a byli jeho následovníky? A ukazujeme jim my sami příklad následování Krista? A kde jsou dnes potomci mnohých věřících pokolení? Bratři a sestry, před časem jsme dělali v Odrách revizi kartotéky, když jsem ji pročítal společně s křestní knihou, bylo mi smutno. Když jsem občas navštívil některé neaktivní členy sboru, nechtějí se hlásit k Bohu svých předků, dokonce někteří byli svolní z církve vystoupit. To je jistě hluboký duchovní úpadek, který má však kořeny v příkladech rodičů. Chceme po dětech, aby se modlili? A modlíme se my sami?

Tím druhým zásadním důvodem, proč Amon opět zavedl modloslužbu, je skutečnost, že Menáše ty pohanské sochy **nezničil**, on je pouze **vyházel z města ven**. On je pouze odložil bokem, on je nezničil, a takový to mělo dopad. Než jsem, bratři a sestry, přišel do Růžďky, řešil jsem v jednom domě v Odrách, že tam strašilo. Celá rodina viděla duchy, i pes byl z toho vystrašený. Bývalo to tam dost často. Tato rodina měla doma různé bůžky a magické předměty. Zvěstoval jsem jim Krista a přijali ho za Pána a Spasitele. A byli rozhodnutí vyhodit a rozbít všechny ty bůžky. Učinili to ihned. Dnes patří Kristu a mají doma pokoj. Je důležité činit pokání nejen svým vyznáním, ale i činem!

Jošijáš když dovršil 20 let, tak si uvědomil, že nestačí ty modly jen vyhodit, ale totálně rozbít. **Strhnul všechny pohanské kulty, všechny sochy nechal za svého vlastního důsledného dohledu rozdrtit na padrt', a těmi zbytky dal posypat hroby těch, kteří jim obětovali. Kostí pohanských kněží dal spálit.** Bratři a sestry, to byla nutná důslednost! A takto důslední bychom měli být i my ve své víře, abychom byli ryzí. Neodložit pouze bokem věci, které nás vzdalují od Boha, ale nadobro je zničit, oddělit se od nich, spálit za nimi mosty, aby k nim nebylo návratu. Jestliže jsou ve tvém životě věci, které jsou v Hospodinových očích špatné, ale ty se přesto s nimi nechceš jednou provždy rozejít, tak jaké je to následování Pána Ježíše?

Když Jošijáš dělal v chrámu pořádek a vyhazoval ty nepotřebné věci, tak se dostal k jádru věci. Byla nalezena kniha Zákona. Boží slovo. A když si z ní nechal předčítat, tak ho obvinilo za celý národ. Vyznával viny. Vedl k tomu celé Judsko. Slyšel slova soudu a zavržení, ale prorokyně Chulda mu tehdy zvěstovala: **Protože tvé srdce zjihlo a stalo se pokorným, tebe nezavrhnou...**

Bratři a sestry, apoštol Pavel říká: **Nevíte, že jste Boží chrám a že Duch Boží ve vás přebývá? Kdo ničí Boží chrám, toho zničí Bůh.** To jsou velice závažná slova. Všechny priority, které jsou pro nás důležitější, než Bůh, to jsou naše modly. Zanesený a znečištěný Boží chrám lidského srdce. Nečinně z domu modlitby tržiště nebo doupě lupičů. Dejme Pánu celé své srdce, směřujeme k posvěcení, k horlivosti pro Boží království, k modlitbám, ne k vlažnosti a k modlářství. Amen.

Píseň 689 Modlitby píseň 579

Slovo poslání: Nemilujte svět ani to, co je ve světě. Miluje-li kdo svět, láska Otcova v něm není. Neboť všechno, co je ve světě, po čem dychtí člověk a co chtějí jeho oči a na čem si v životě zakládá, není z Otce, ale ze světa. A svět pomíjí i jeho chtivost; kdo však činí vůli Boží, zůstává na věky. (1.Janův 2, 15-17)

Požehnání: Milost našeho Pána Ježíše Krista a láska Boží, dar i přítomnost Ducha svatého, budiž a zůstávej se všemi vámi. Amen. Píseň 636